

מקרא-key:	disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O	מימרא-statement- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-														
סוטה-המקבא	מאימרא	מאן דאמר														
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אימא: כדי לצלות ביצה ולגומעה.													◇	!	ד.	
ולימא: אידי ואידי חד שיעורא הוא														;	ד.	
אם כן, היינו בן עזאי.														!	ד.	
התם א"ר יהודה בן בתירא כדי לגמוע שלש ביצים זו אחר זו, הכא אמר כדי לגומעה													◇	;	ד.	
לדבריו דרבי עקיבא קאמר														!	ד.	
משערין בצליאה ובגמיעה	דקאמר: [רבי עקיבא]												◇	!	ד.	
אימא: שיעור גמיעה לחודה, כדי לגמוע שלש ביצים זו אחר זו, דהיינו צליאה וגמיעה.														!	ד.	
כדי שיקשור גרדי נימא.	ר"א בן ירמיה:												◇	■	<	ד.
דמרחק או דמקרב?	בעי רב אשי:												◇	^	ד.	
תיקו.														■	ד.	
כדי שתושיט ידה לתוך פיה ליטול קיסם.	הנין בן פנחס:												◇	■	<	ד.
דמהדק או דלא מהדק?	בעי רב אשי:												◇	^	ד.	
תיקו.														■	ד.	
כדי שתושיט ידה לסל ליטול ככר.	פלימו:												◇	■	<	ד.
דמהדר או דלא מהדק? בחדתא או בעתיקא? בחמימא או בקרירא? בדחטי או בדשערי? ברכיכא או באקושא?	בעי רב אשי:												◇	^	ד.	
תיקו.														■	ד.	
כל אחד ואחד בעצמו שיער.	רב יצחק בר יוסף א"ר יוחנן:												◇	■	ד.	
והאיכא בן עזאי דלא נסיב													◇	;	ד.	
איבעית אימא: נסיב ופירש הוא													◇	!	ד.	
ואיבעית אימא: מרביה שמיע ליה													◇	!	ד.	
ואיבעית אימא: (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.													◇	!	ד.	
כל האוכל לחם בלא נטילת ידים - כאילו בא על אשה זונה, שנאמר: (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד ככר לחם.	דרש רב עוריא, זמנין אמר לה משמיה דרבי אמר, וזמנין אמר לה משמיה דרבי אסי:												◇	■	ד.	
האי בעד אשה זונה עד ככר לחם, בעד ככר לחם עד אשה זונה מיבעי ליה	רבא:												◇	;	ד.	
כל הבא על אשה זונה - לסוף מבקש ככר לחם.	אלא אמר רבא:												◇	■	ד.	
כל המזולזל בנטילת ידים נעקר מן העולם.	רבי זריקא אמר ר"א:												◇	■	ד.	
מים ראשונים - צריך שיגביה ידיו למעלה, מים אחרונים - צריך שישפיל ידיו למטה.	רב חייא בר אשי אמר רב:												◇	■	ד.	
הנוטל ידיו צריך שיגביה ידיו למעלה, שמא יצאו המים חוץ לפרק ויחזרו ויטמאו את הידים.	תניא נמי הכי:												◇	■	ד.	
כל האוכל פת בלא ניגוב ידים - כאילו אוכל לחם טמא, שנאמר: (יהזקאל ד) ויאמר ה' ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא וגו'.	רבי אבהו:												◇	■	ד.	
ומאי (משלי ו) ואשת איש נפש יקרה תצוד?													◇	^	ד.	

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
סוטה-המקנא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
כל אדם שיש בו גסות הרוח - לבסוף נכשל באשת איש, שנא': ואשת איש נפש יקרה תצוד.	רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן:				ד
האי נפש יקרה, נפש גבוהה מיבעי ליה ועוד, היא תצוד מיבעי ליה	רבא:		ז		ד
כל הבא על אשת איש, אפילו למד תורה, דכתיב בה: (משלי ג) יקרה היא מפנינים - מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, היא תצודנו לדינה של גיהנם.	אלא אמר רבא:			ד	ד
כל אדם שיש בו גסות הרוח - כאילו עובד עבודת כוכבים, כתיב הכא: (משלי טז) תועבת ה' כל גבה לב, וכתיב התם: (דברים ז) ולא תביא תועבה אל ביתך.	רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי:				ד
כאילו כפר בעיקר, שנאמר: (דברים ח) ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך וגו'.	ורבי יוחנן דידיה:				ד
כאילו בא על כל העריות, כתיב הכא: תועבת ה' כל גבה לב, וכתיב התם: (ויקרא יח) כי את כל התועבות האלו וגו'.	רב חמא בר חנינא:				ד
כאילו בנה במה, שנאמר: (ישעיהו ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, אל תיקרי במה אלא במה.	עולא:				ד
מאי יד ליד לא ינקה? אמר רב: כל הבא על אשת איש, אפי' הקנהו להקב"ה שמים וארץ כאברהם אבינו, דכתיב ביה: (בראשית יד) הרימתי ידי אל ה' אל עליון קונה שמים וארץ, לא ינקה מדינה של גיהנם.	[רב]				ד
האי יד ליד לא ינקה, ידי מיבעי ליה	קשיא להו לדבי רבי שילא:			ז	ד
אפילו קיבל תורה כמשה רבינו, דכתיב ביה: (דברים לג) מימינו אש דת למו, לא ינקה מדינה של גיהנם.	אלא אמרי דבי רבי שילא:				ד
האי יד ליד, יד מיד מיבעיא ליה	קשיא ליה לרבי יוחנן:			ז	ד
אפילו עושה צדקה בסתר, דכתיב: (משלי כא) מתן בסתר יכפה אף וגו', לא ינקה מדינה של גיהנם.	אלא א"ר יוחנן:				ה
אזהרה לגסי הרוח מנין?				ח	ה
(ירמיהו יג) שמעו והאזינו אל תגבהו.	רבא אמר זעירי:				ה
מהכא: (דברים ח) ורם לבבך ושכחת, וכתיב: (דברים ח) השמר לך פן תשכח את ה' אלהיך, וכדרכי אבין אמר רבי אלעא	רב נחמן בר יצחק:				ה
כל מקום שנאמר השמר פן ואל, אינו אלא בלא תעשה.	דאמר רבי אבין אמר רבי אלעא:				ה
כל אדם שיש בו גסות הרוח - לסוף מתמעט, שנאמר: (איוב כד) רומז מעט ושמא תאמר: ישנו בעולם? ת"ל: ואיננו ואם חוזר בו - נאסף בזמנו כאברהם אבינו, שנאמר: (איוב כד) והומכו ככל יקפצון, כאברהם יצחק ויעקב דכתיב בהו (בראשית כד) בכל (בראשית כז) מכל (בראשית לב) כל, ואם לאו - (איוב כד) וכראש שבוולת ימלו.	דרש רב עירא, זמנין אמר לה משמיה דרב אסי, וזמנין אמר לה משמיה דרב אמי:				ה
מאי וכראש שבוולת?				ח	ה
רב הונא ורב חסדא, חד אמר: כי סאסא דשיבלתא	חד: [רב הונא/רב חסדא]			ד	ה
כשיבולת עצמה.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]			ד	ה
בשלמא למאן דאמר כי סאסא דשיבלתא, היינו דכתיב וכראש שבוולת, אלא למאן דאמר כי שובלתא עצמה, מאי וכראש שבוולת?				ז	ה
משל לאדם שנכנס לתוך שדהו, גבוהה גבוהה הוא מלקט.	רב אסי, וכן תנא דבי רבי ישמעאל:				ה
(ישעיהו נז) ואת דכא ושפל רוח - רב הונא ורב חסדא, חד אמר: אתי דכא	חד: [רב הונא/רב חסדא]			ד	ה
אני את דכא.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]			ד	ה
ומסתברא כמ"ד אני את דכא, שהרי הקב"ה הניח כל הרים וגבעות והשרה שכירתו על הר סיני, ולא גבה הר סיני למעלה.					ה
לעולם ילמד אדם מדעת קונו, שהרי הקב"ה הניח כל הרים וגבעות והשרה שכירתו על הר סיני.	רב יוסף:				ה
כל אדם שיש בו גסות הרוח - ראוי לגדעו כאשירה, כתיב הכא: (ישעיהו י') ורמי הקומה גדועים, וכתיב התם: (דברים ז) ואשיריהם תגדעון.	רבי אלעזר:				ה
כל אדם שיש בו גסות הרוח - אין עפרו ננער שנא': (ישעיהו כו) הקיצו ורננו שכני עפר, שכבי בעפר לא נאמר אלא שכני עפר, מי שנעשה שכן לעפר בחייו.	ואמר רבי אלעזר:				ה
כל אדם שיש בו גסות הרוח - שכניה מיללת עליו, שנאמר: (תהלים קלח) וגבוה ממרחק יידע.	ואמר רבי אלעזר:				ה

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
<p>סטטה-המקנא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
ק"ו, אם נאסרה במותר לה, באסור לה לא כל שכן.	רבא:	ז			ו.
אלא מעתה, כ"ג שקידש את האלמנה ומת, ויש לו אח כהן הדיוט, לא תתיבם, אם נאסרה במותר לה, באסור לה לא כל שכן.	אמר ליה אביי:	ז			ו.
נאסרה? הא אסירא וקיימא, מותר לה? אסור לה הוא		!			ו.
אלא, אשת כהן שנאנסה ומת, ויש לו אח הלל, לא תתיבם, אם נאסרה במותר לה, באסור לה לא כל שכן		ז			ו.
אונס בישראל מישרא שרי, וגבי דהאי ליכא איסורא.		!			ו.
ואלו אסורות מלאכול בתרומה: האומרת טמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, והאומרת איני שוטה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך.					מ
הא מילתא אמר לן רב ששת, ואנהר לן עיינין ממתניתין:	רב עמרם:				ג
סטטה שיש לה עדים במדינת הים - אין המים בודקין אותה, מ"ט? דאמר קרא: (במדבר ה) ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה, דליכא דידע בה, לאפוקי הא דהא איכא דידע בה	[רב ששת]				ו.
ואנהר לן עיינין ממתני'					ו.
ושבאו לה עדים שהיא טמאה	דקתני:				ו.
דאתו עדים אימת?					ו.
אי נימא מקמי דתשתי		!			ו.
זונה היא		ז			ו.
אלא לבתר דשטאי		!			ו.
אי אמרת בשלמא אין המים בודקין אותה - שפיר, אלא אי אמרת מים בודקין אותה, תיגלי מילתא למפרע דסהדי שקרי נינהו.					ו.
לעולם אימא לך: מים בודקין אותה, והא אימור זכות תולה לה.	אמר ליה רב יוסף:				ו.
במאי קמיפלגי?					ו.
במתנוונה דרבי		!			ו.
זכות תולה במים המרים, ואינה יולדת ואינה משבחת אלא מתנוונה והולכת, לסוף שהיא מתה באותה מיתה	דתנן, רבי:				ו.
בין לרבי ובין לרבנן הוא מתנוונה	רב ששת סבר:				ו.
לרבי הוא מתנוונה, לרבנן לא הוא מתנוונה.	רב יוסף סבר:				ו.
אין זכות תולה במים המרים, ואם אתה אומר: זכות תולה במים המרים, מדחא אתה את המים בפני כל הנשים השוות, ואתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו, והן אומרים: טמאות הן, אלא שתלה להן זכות ואם איתא, יש לה עדים במדינת הים, נמי אתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו, והן אומרים: טמאות הן, אלא שיש להן עדים במדינת הים	מתיב רב שימי בר אשי, ר' שמעון אומר:				ו.
לר' שמעון קאמרת? לר' שמעון, מדזכות לא תליא, עדים נמי לא תלו.		!			ו.
ואלו שמנחותיהן נשרפות: האומרת טמאה אני, ושבאו לה עדים שהיא טמאה	מתיב רבא:				ו.
דאתו עדים אימת?					ו.
אילימא מקמי דתקדוש		!			ו.
תיפוק לחולין					ו.
אלא לבתר דקדוש		!			ו.
אי אמרת בשלמא מים בודקין אותה, אלמא בת מקדש ומקרב היא, וכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש, ומשום הכי מנחתה נשרפת אלא אי אמרת אין המים בודקין אותה, תיגלי מילתא למפרע דכי קדוש מעיקרא בטעות קדוש, ותיפוק לחולין					ו.

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>		<p>מקרא-key:</p>	
סוטה-המקבא	מאי דאמר				
מימרא	מאי דאמר				
אמר להו קל וחומר ברישא ופרכוה, והדר אמר להו קרא.			◊	!	ז.:
רבי יהודה היינו תנא קמא			◊	!	ז.:
איכא בינייהו אבל אמרו.			◊	!	ז.:
היו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים, ומאימין עליה כדרך שמאימין על עדי נפשות, ואומר לה: בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושין, עשי לשמו הגדול שנכתב בקדושה שלא ימחה על המים, ואמר לפני דברים שאינה כדאי לשומען היא וכל משפחת בית אביה.			■		ז.:
אם אמרה טמאה אני, שוברת כתובתה ויוצאת.			■		ז.:
ואם אמרה טהורה אני, מעלין אותה לשער המזרח שעל פתח שער נקנור, ששם משקין את הסוטות ומטהרין את היולדות ומטהרין את המצורעין, וכהן אוהז בבגדיה, אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו, עד שהוא מגלה את לבה וסותר את שערה	[ת"ק]		◊	■	ז.:
אם היה לבה נאה לא היה מגלהו, ואם היה שער נאה לא היה סותר.	רבי יהודה:		◊	■	ז.:
היתה מתכסה בלבנים, מכסה בשחורים. היה עליה כלי זהב וקטליאות נזמים וטבעות, מעבירין ממנה כדי לנוולה.			■		ז.:
ואחר כך מביא חבל מצרי וקושרו למעלה מדדיה.			■		ז.:
וכל הרוצה לראות בא לראות, חוץ מעבדיה ושפחותיה, מפני שלבה גס בהן.			■		ז.:
וכל הנשים מותרות לראותה, שנאמר: (יחזקאל כג) ונסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה.			■		ז.:
מנהני מילי?			^		ז.:
אתאי תורה תורה, כתיב הכא: (במדבר ה) ועשה לה ככהן את כל התורה, וכתיב התם: (דברים יז) על פי התורה אשר יורוך, מה להלן בשבעים ואחד, אף כאן בשבעים ואחד.	ר חייא בר גמאדא א"ר יוסי בר' חנינא:		◊	!	ז.:
ומאימין עליה וכו'.			■		ז.:
כדרך שמאימין עליה שלא תשתה כך מאימין עליה שתשתה, אומרים לה: בתי, אם ברור לך הדבר שטהורה את, עמדי על בורייך ושתי, לפי שאין מים המרים דומין אלא לסם יבש שמונע על בשר חי, אם יש שם מכה מחלהל ויורד, אין שם מכה אינו מועיל כלום	ורמינהו:		◊	!	ז.:
לא קשיא: כאן קודם שנמחקה מגילה, כאן לאחר שנמחקה מגילה.			◊	!	ז.:
ואומר לפני וכו'.			■		ז.:
אומר לפני דברים של הגדה ומעשים שאירעו בכתובים הראשונים, כגון: (איוב טו) אשר חכמים יגידו ולא כחדו מאבותם, יהודה הודה ולא בוש, מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא ראובן הודה ולא בוש, מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא	ת"ר:		◊	■	ז.:
ומה שכתב?			^		ז.:
מה שכתב? כדא אמרינן			◊	!	ז.:
אלא מה שכתב בעולם הזה?			◊	!	ז.:
(איוב טו) להם לבדם נתנה הארץ ולא עבר זר בתוכם.			◊	!	ז.:
בשלמא ביהודה אשכחן דאודי, דכתיב: (בראשית לח) ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני, אלא ראובן מנלן דאודי?			◊	!	ז.:
מאי דכתיב: (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות (דברים לג) וזאת ליהודה? כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון, עד שעמד משה ובקש עליו רחמים, אמר לפניו: רבש"ע, מי גרם לראובן שהודה? יהודה - וזאת ליהודה? מיד (דברים לג) שמע ה' קול יהודה על איבריה לשפא.	דא"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יוחנן:		◊	!	ז.:
ולא הוה קא מעיילין ליה למתיבתא דרקייעא - ואל עמו תביאנו			■	!	ז.:
ולא הוה קא ידע משקל ומטרה בשמעתא בהדי רבנן - ידיו רב לו			■	!	ז.:
לא הוה קא סלקא ליה שמעתא אליבא דהילכתא - ועזר מצריו תהיה.			■	!	ז.:

מקרא-key:	disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O	מימרא-statement- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■												
סוטה-המקבא	מימרא	מאן דאמר												
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בשלמא יהודה דאודי, כי היכי דלא תישרף תמר, אלא ראובן למה ליה דאודי?													ז	ד
חציף עלי דמפריט חטאיה	והאמר רב ששת:												ז	ז
כי היכי דלא ליחשדו אחוהי.													ז	ד
אם אמרה טמאה אני וכו'.													■	<
שמעת מינה: כותבין שובר													ז	ז
תני: מקרעת.	אביי:												ז	ד
והא שוברת קתני	א"ל רבא:												ז	ד
במקום שאין כותבין כתובה עסקינן.	אלא אמר רבא:												ז	ד
ואם אמרה טהורה אני, מעלין אותה לשערי מזרח.													■	<
מעלין אותה? התם קיימא													ז	ז
דמסקינן לה ומחתינן לה כדי לייגעה													ז	ד
בית דין מסיעין את העדים ממקום למקום, כדי שתטרף דעתן עליהן ויחזרו בהן.	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר:												■	!
ששם משקין את הסוטות וכו'.													■	<
בשלמא סוטות, דכתיב: (במדבר ה) והעמיד הכהן את האשה לפני ה', מצורעין נמי, דכתיב: (ויקרא יד) והעמיד הכהן המטהר וגו', אלא יולדת מאי טעמא?													ז	ד
אילמא משום דאתיין וקיימין אקורבנייהו													!	ה.
אין קרבנו של אדם קרב אלא אם כן עומד על גביו	דתניא:												■	!
אי הכי, זבין וחבות נמי													ז	ד
אה"נ, ותנא חדא מינייהו נקט.													!	ד
אין משקין שתי סוטות כאחת, כדי שלא יהא לבה גס בחבירתה	ת"ר: [ת"ק]												■	ד
לא מן השם הוא זה, אלא אמר קרא: (במדבר ה) אותה, לבדה.	רבי יהודה:												■	ד
ות"ק, הכתיב: אותה													ז	ה.
ת"ק ר"ש היא, דדריש טעם דקרא, ומה טעם קאמר, מה טעם אותה לבדה? כדי שלא יהא לבה גס בחבירתה.													!	ד
מאי בינייהו?													ז	ה.
איכא בינייהו רותתת.													!	ד
ורותתת מי משקין? והא אין עושין מצות חבילות חבילות													ז	ד
אין משקין שתי סוטות כאחת, ואין מטהרין שני מצורעין כאחת, ואין רוצעין שני עבדים כאחת, ואין עורפין שתי עגלות כאחת, לפי שאין עושין מצות חבילות חבילות	דתנן:												■	ז
לא קשיא: כאן בכהן אחד, כאן בשני כהנים.	אביי, ואיתימא רב כהנא:												!	ד
והכהן אוחד בבגדיה.													■	<
(במדבר ה) ופרע את ראש האשה - אין לי אלא ראשה, גופה מנין? ת"ל: האשה	תנו רבנן:												■	ד
אם כן, מה ת"ל ופרע את ראשה?													ז	ה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>													
סוטה-המקנא	מימרא	מאן דאמר													
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
אף על גב דמדה בטיילה, במדה לא בטיל		רב יוסף:												ג	ה:
מיום שחרב בהמ"ק, אע"פ שבטלה סנהדרי, ארבע מיתות לא בטלו		דאמר רב יוסף, וכן תני ר' חייא:													ה:
והא בטלן															ה:
אלא דין ארבע מיתות לא בטלו, מי שנתחייב סקילה - או נופל מן הגג או חיה דורסתו, מי שנתחייב שריפה - או נופל בדליקה או נחש מכישו, מי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות או ליסטין באין עליו, מי שנתחייב חניקה - או טובע בנהר או מת בסרוניכ.															ה:
מנין שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו? שנאמר: (ישעיהו כז) בסאסאה בשלחה תריבנה, אין לי אלא סאה, מנין לרבנות תרקב וחצי תרקב, קב וחצי קב, רובע וחצי רובע, תומן ועוכלא מנין? תלמוד לומר: (ישעיהו ט) כי כל סאון סואן ברעש.		תניא, היה רבי אומר:													ה:
ומנין שכל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול? תלמוד לומר: (קהלת ז) אחת לאחת למצוא חשבון.															ה:
וכן מצינו בסוטה, שבמדה שמדדה בה מדדו לה															ה:
היא עמדה על פתח ביתה ליראות לו, לפיכך כהן מעמידה על שער נקנור ומראה קלונה לכל															ה:
היא פרסה לו סודרין נאין על ראשה, לפיכך כהן נוטל כפה מעל ראשה ומניחו תחת רגליה															ה:
היא קשטה לו פניה, לפיכך פניה מוריקות															ה:
היא כחלה לו עיניה, לפיכך עיניה בולטות															ט:
היא קלעה לו את שעה, לפיכך כהן סותר את שעה															ט:
היא הראתה לו באצבע, לפיכך ציפורניה נושרות															ט:
היא חגרה לו בצילצול, לפיכך כהן מביא חבל המצרי וקושר לה למעלה ממדיה															ט:
היא פשטה לו את יריכה, לפיכך יריכה נופלת															ט:
היא קיבלתו על כריסה, לפיכך בטנה צבה															ט:
היא האכילתו מעדני עולם, לפיכך קרבנה מאכל בהמה															ט:
היא השקתהו יין משובח בכוסות משובחים, לפיכך כהן משקה מים המרים במקידה של חרש															ט:
היא עשתה בסתר, (תהלים צא) יושב בסתר עליון שם בה פנים, שנאמר: (איוב כד) ועין נואף שמרה נשף לאמר לא תשוני עין וגו'															ט:
דבר אחר: היא עשתה בסתר, המקום פירסמה בגלוי, שנאמר: (משלי כז) תכסה שנאה במשאון רעתו בקהל.															ט:
ומאחר דנפקא ליה מאחת לאחת למצא חשבון, (ישעיהו ט) כי כל סאון סואן ברעש למה לי?															ט:
לכמדה.															ט:
ומאחר דנפקא ליה מכי כל סאון סואן ברעש, (ישעיהו כז) בסאסאה בשלחה תריבנה למה לי?															ט:
לכדרב חיננא בר פפא															ט:
אין הקב"ה נפרע מן האומה עד שעת שילווחה, שנאמר: בסאסאה בשלחה וגו'.	דא"ר חיננא בר פפא:														ט:
איני?															ט:
שלשה כוסות האמורות במצרים למה? אחת ששתת בימי משה, ואחת ששתת בימי פרעה נכה, ואחת שעתידה לשתות עם חברותיה	והאמר רבא:														ט:
וכי תימא, הנך אודו והני אחריני נינהו															ט:
מנימין גר המצרי היה לי חבר מתלמידי ר' עקיבא	והתניא, אמר רבי יהודה:														ט:

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>		<p style="text-align: center;"> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p style="text-align: center;"> מקרא-key: </p>	
סוטה-המקנא	מאן דאמר				
מימרא	מאן דאמר				
שמשון בעיניו מרד, שנאמר: (שופטים יד) ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו, שנאמר: (שופטים טז) ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו.	ת"ר:			◊	ט:
איני? והכתיב: (שופטים יד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא			‡		ט:
כי אזל מיהא בתר ישרות עיניו אזל.			!		ט:
תחילת קלקולו בעזה, לפיכך לקה בעזה, תחילת קלקולו בעזה, דכתיב: (שופטים טז) וילך שמשון עזתה וירא שם אשה זונה וגו', לפיכך לקה בעזה, דכתיב: (שופטים טז) ויורידו אותו עזתה.	תניא, רבי:			◊	ט:
והכתיב: (שופטים יד) וירד שמשון תמנתה			‡		ט:
תחלת קלקולו מיהא בעזה היה.			!		ט:
(שופטים טז) ויהי אחרי כן ויאהב אשה בנחל שורק ושמה דלילה				◊	ט:
אילמלא נקרא שמה דלילה, ראויה היתה שתקרא דלילה, דילדלה את כחו, דילדלה את לבו, דילדלה את מעשיו	תניא, רבי:			◊	ט:
דילדלה את כחו, דכתיב: (שופטים טז) ויסר כחו מעליו				■	ט:
דילדלה את לבו, דכתיב: (שופטים טז) ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו				■	ט:
דילדלה את מעשיו, דאיסתלק שכינה מיניה, דכתיב: (שופטים טז) והוא לא ידע כי ה' סר מעליו.				■	ט:
ותרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו				◊	ט:
מנא ידעה?				^	ט:
ניכרין דברי אמת.	רב חנין א"ר:			!	ט:
ידעה בו באותו צדיק דלא מפיק שם שמים לבטלה, כיון דאמר: (שופטים טז) נזיר אלהים אני, אמרה: השתא ודאי קושטא קאמר.	אביי:			!	ט:
(שופטים טז) ויהי כי הציקה לו בדבריה כל הימים ותאלצהו				◊	ט:
מאי ותאלצהו?				^	ט:
בשעת גמר ביאה נשמטה מתחתיו.	רבי יצחק דבי רבי אמי:			!	ט:
(שופטים יג) ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא				◊	ט:
מאי כל טמא? ותו, עד השתא דברים טמאים קאכלה?				^	ט:
דברים האסורים בנוזר.	רבי יצחק דבי רבי אמי:			!	ט:
(שופטים טו) ויבקע אלהים את המכתש אשר בלחי.				◊	ט:
הוא איוה לדבר טמא, לפיכך נתלו חייו בדבר טמא.	רבי יצחק דבי רבי אמי:			■	ט:
(שופטים יג) ותחל רוח ה' וגו' - א"ר חמא בר' חנינא: חלתה נבואתו של יעקב אבינו, דכתיב: (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרך.	[רבי חמא בר' חנינא]			◊	ט:
לפעמו במחנה דן - א"ר יצחק דבי רבי אמי: מלמד, שהיתה שכינה מקשקשת לפניו כווג, כתיב הכא: לפעמו במחנה דן, וכתיב התם: (שמות כח) פעמון ורימון.	[רבי יצחק דבי רבי אמי]			◊	ט:
בין צרעה ובין אשתאול - אמר ר' אסי: צרעה ואשתאול שני הרים גדולים היו, ועקרן שמשון וטחנן זה בזה.	[רב אסי]			◊	ט:
(שופטים יג) והוא יחל להושיע את ישראל - אמר רבי חמא ברבי חנינא: הוחל שבועתו של אבימלך, דכתיב: (בראשית כא) אם תשקר לי ולניני ולנכדי.	[רבי חמא בר' חנינא]			◊	ט:
(שופטים יג) ויגדל הנער ויברכהו ה'				◊	י:
במה ברכו?				^	י:
שברכו באמתו, אמתו כבני אדם וזרעו כנחל שוטף.	רב יהודה אמר רב:			!	י:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
סוטה-המקנא	מאי שנא שועלים?	מאן דאמר													
(שופטים טז) ויקרא שמשון אל ה' ויאמר ה' אלהים זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים - אמר רב, אמר שמשון לפני הקב"ה: רבש"ע, זכור לי עשרים שנה ששפתי את ישראל, ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל ממקום למקום.	(שופטים טז) וילך שמשון וילכד שלש מאות שועלים	[רב]													
מאי שנא שועלים?															
אמר שמשון: יבא שועל שחוזר לאחוריו, ויפרע מפלשתים שחזרו בשבועתן.	רבי איבו בר נגדי א"ר חייא בר אבא:														
בין כתיפיו של שמשון ששים אמה היה, שנאמר: (שופטים טז) וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז בדלתות שער העיר ובשתי המזוזות ויסעם עם הבריה וישם על כתיפיו, וגמירי, דאין דלתות עזה פחותות משישים אמה.	(שופטים טז) והיה טוחן בבית האסורים - א"ר יוחנן: אין טחינה אלא לשון עבירה, וכן הוא אומר: (איוב לא) תטחן לאחר אשתי, מלמד, שכל אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים כדי שתעבר הימנו.	[רבי יוחנן]													
היינו דאמרי אינשי: קמי דשתי חמרא - חמרא, קמי רפוקא גרידיא - דובלא.	רב פפא:														
כל המזנה - אשתו מזונת עליו, שנאמר: (איוב לא) אם נפתה לבי על אשה ועל פתח רעי ארבותי, וכתוב: תטחן לאחר אשתי ועליה יכרעון אחריו. והיינו דאמרי אינשי: איהו בי קארי, ואיתיה בי בוציני.	וא"ר יוחנן:														
שמשון דן את ישראל כאביהם שבשמים, שנאמר: (בראשית מט) דן דין עמו כאחד וגו'.	וא"ר יוחנן:														
שמשון על שמו של הקב"ה נקרא, שנאמר: (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' אלהים וגו'.	וא"ר יוחנן:														
אלא מעתה, לא ימחה.															
אלא מעין שמו של הקב"ה, מה הקב"ה מגין על כל העולם כולו, אף שמשון מגין בדורו על ישראל.															
בלעם חיגר ברגלו אחת היה, שנאמר: (במדבר כג) וילך שפי' שמשון חיגר בשתי רגליו היה, שנאמר: (בראשית מט) שפיפן עלי ארץ.	וא"ר יוחנן:														
חמשה נבראו מעין דוגמא של מעלה, וכולן לקו בהן: שמשון בכחו, שאול בצוארו, אבשלום בשערו, צדקיה בעיניו, אסא ברגליו.	ת"ר:														
שמשון בכחו, דכתיב: (שופטים טז) ויסר כחו מעליו															
שאול בצוארו, דכתיב: (שמואל א' לא) ויקח שאול את החרב ויפל עליה															
אבשלום בשערו, כדבעינן למימר קמן															
צדקיה בעיניו, דכתיב: (מלכים ב' כה) ואת עיני צדקיהו עור															
אסא ברגליו, דכתיב: (מלכים א' טו) רק לעת זקנתו חלה את רגליו															
שאחזתו פדגרא.	ואמר רב יהודה אמר רב: מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן:														
היכי דמי פדגרא?	א"ל: [רב נחמן]														
כמחט בבשר החי.	מנא ידע?														
מיחש הוה חש ביה	איכא דאמרי:														
מרביה שמע ליה	איכא דאמרי:														
(תהלים כה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.	איכא דאמרי:														
מפני מה נענש אסא? מפני שעשה אנגריא בתלמידי חכמים, שנאמר: (מלכים א' טו) והמלך אסא השמיע את כל יהודה אין נקי	דרש רבא:														
מאי אין נקי?															
אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה.	רב יהודה אמר רב:														

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>	<p style="text-align: center;"> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>																				
סוטה-המקנא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																			
מימרא																					
כתיב: (שופטים יג) וירד שמשון תמנתה, וכתיב: (בראשית לא) הנה חמיך עולה תמנתה																					
שמשון שנתגנה בה - כתיב ביה ירידה, יהודה שנתעלה בה - כתיב ביה עליה.	רבי אלעזר:																				
שתי תמנאות היו, חדא בירידה וחדא בעליה.	רבי שמואל בר נחמני:																				
חדא תמנה הואי, דאתי מהאי גיסא - ירידה, ודאתי מהאי גיסא - עליה, כגון ורדוניה ובי בארי ושוקא דנרש.	רב פפא:																				
(בראשית לא) ותשב בפתח עינים - א"ר אלכסנדר: מלמד, שהלכה וישבה לה בפתחו של אברהם אבינו, מקום שכל עינים צופות לראותו.	[רבי אלכסנדר:]																				
מקום הוא ששמו עינים, וכן הוא אומר: (יהושע טו) תפוח והעינים.	רב חנין א"ר:																				
שנתנה עינים לדבריה כשתבעה, אמר לה: שמא נכרית את? אמרה ליה: גיורת אני שמא אשת איש את? אמרה ליה: פנויה אני שמא קיבל בך אביך קידושין? אמרה ליה: יתומה אני שמא טמאה את? אמרה ליה: טהורה אני.	רבי שמואל בר נחמני:																				
(בראשית כא) ויטע אשל בבאר שבע - אמר ריש לקיש: מלמד, שעשה פרדס ונטע בו כל מיני מגדים.	[ריש לקיש]																				
פרדס	חד [רבי יהודה/רבי נחמיה]																				
פונדק.	חד [רבי יהודה/רבי נחמיה]																				
בשלמא למ"ד פרדס, היינו דכתיב ויטע אלא למ"ד פונדק, מאי ויטע?																					
דכתיב: (דניאל יא) ויטע - אהלי אפדנו וגו'.																					
ויקרא שם בשם ה' אל עולם - אמר ריש לקיש: אל תיקרי ויקרא אלא ויקריא, מלמד, שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב, כיצד? לאחר שאכלו ושתו עמדו לברכו, אמר להם: וכי משלי אכלתם? משל אלהי עולם אכלתם, הודו ושבתו וברכו למי שאמר והיה העולם.	[ריש לקיש]																				
(בראשית לח) ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה																					
משום דכסתה פניה חשבה לזונה?																					
שכסתה פניה בבית חמיה	רבי אלעזר:																				
כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה - זוכה ויוצאין ממנה מלכים ונביאים. מנלן? מתמר.	דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן:																				
נביאים, דכתיב: (ישעיהו א) חזון ישעיהו בן אמוץ																					
מלכים, מדוד																					
דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, אמוץ ואמציה אחים הוו.	דאמר רבי לוי:																				
(בראשית לח) היא מוצאת																					
היא מיתוצאת מיבעי ליה																					
לאחר שנמצאו סימניה בא סמאל וריחקן, בא גבריאל וקירבן. היינו דכתיב: (תהלים נו) למנצה על יונת אלם רחוקים לדוד מכתם	רבי אלעזר:																				
משעה שנתרחקו סימניה נעשית כיונה אילמת	רבי יוחנן:																				
לדוד מכתם - שיצא ממנה דוד שהיה מך ותם לכל.																					
דבר אחר: מכתם - שהיתה מכתו תמה, שנולד כשהוא מהול.																					
דבר אחר: מכתם - כשם שבקטנותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו ללמוד תורה, כך בגדולתו.																					
(בראשית לח) והיא שלחה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה																					
ותימא ליה מימך																					

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
סוטה-המקנא	מאי דאמר													
מימרא	מאי דאמר													
נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חבריו ברבים.	רב זוטרא בר טוביה אמר רב, ואמרי לה אמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא, ואמרי לה אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי:											!	◇	י
מנלן?												^		י
מתמר.												!		י
(בראשית לח) הכר נא - א"ר חמא ברבי חנינא: בהכר בישר לאביו, בהכר בישרוהו, בהכר בישר - (בראשית לו) הכר נא התנתת בנך היא, בהכר בישרוהו - הכר נא למי.	[רבי חמא ברבי חנינא]											■	◇	י
נא - אין נא אלא לשון בקשה, אמרה ליה: בבקשה ממך, הכר פני בוראך ואל תעלים עיניך ממני.												■	◇	י
(בראשית לח) ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני - היינו דאמר רב חנין בר ביזנא א"ר שמעון חסידא: יוסף שקדש ש"ש בסתר - זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה, דכתיב: (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו, יהודה שקדש ש"ש בפרהסיא - זכה ונקרא כולו על שמו של הקב"ה. כיון שהודה ואמר צדקה ממני, יצתה בת קול ואמרה: אתה הצלת תמר ושני בניה מן האור, הייך שאני מציל בזכותך ג' מבניך מן האור מאן נינהו? חנניה מישאל ועזריה.	[רב חנין בר ביזנא א"ר שמעון חסידא]											■	◇	י
צדקה ממני												■	◇	י
מנא ידע?												?		י
יצתה בת קול ואמרה: ממני יצאו כבושים.												!	◇	י
(בראשית לח) ולא יסף עוד לדעתה - אמר שמואל סבא חמוה דרב שמואל בר אמי משמיה דרב שמואל בר אמי: כיון שידעה שוב לא פסק ממנה, כתיב הכא: ולא יסף עוד לדעתה, וכתיב התם: (דברים ה) קול גדול ולא יסף.	[שמואל סבא חמוה דרב שמואל בר אמי משמיה דרב שמואל בר אמי]											■	◇	י
אבשלום נתגאה בשערו וכו'.												■		י
אבשלום בשערו מרד, שנאמר: (שמואל ב' יד) וכאבשלום לא היה איש יפה וגו' ובגלחו את ראשו (וגו') והיה מקץ ימים לימים אשר יגלח כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער ראשו מאתים שקלים באבן המלך	ת"ר:											■	◇	י
אבן שאנשי טבריא ואנשי ציפורי שוקלים בה	תנא:											■		י
לפיכך נתלה בשערו, שנאמר: (שמואל ב' יח) ויקרא אבשלום לפני עבדי דוד ואבשלום רוכב על הפרד ויבא הפרד תחת שובך האלה הגדולה ויאחזו ראשו באלה ויותן בין השמים ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עבר, שקל ספסירא בעא למיפסקיה												■		י
באותה שעה ראה גיהנם נבקע שאול מתחתיו.	תנא דבי רבי ישמעאל:											■		י
(שמואל ב' יט) וירגז המלך ויעל על עליית השער ויבך וכה אמר בלכתו בני אבשלום בני בני אבשלום מי יתן מותי אני תחתית אבשלום בני בני והמלך לאט את פניו ויזעק המלך קול גדול בני אבשלום אבשלום בני בני.												■	◇	י
הני תמניא בני למה?												?		י
שבעה, דאסקיה משבעה מדורי גיהנם												!		י
ואידך												?		י
דקריב רישיה לגבי גופיה	איכא דאמרי:											!		י
דאייתה לעלמא דאתי.	ואיכא דאמרי:											!		י
(שמואל ב' יח) ואבשלום לקח ויצב לו בחייו												■	◇	י
מאי לקח?												^		י
שלקח מקח רע לעצמו.	ריש לקיש:											!	◇	י
את מצבת אשר בעמק המלך וגו' - א"ר חנינא בר פפא: בעצה עמוקה של מלכו של עולם, דכתיב: (שמואל ב' יב) הנני מקים עליך רעה מביתך.	[רבי חנינא בר פפא]											■	◇	י

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ-! proof-ראיה ■</p>	
סוטה-המקנא		
מימרא	מאן דאמר	
<p>כיוצא בדבר אתה אומר: (בראשית לז) וישלחהו מעמק חברון - א"ר חנינא בר פפא: בעצה עמוקה של אותו צדיק שקבור בחברון, דכתיב: (בראשית טו) ידוע תדע כי גר יהיה זרעך.</p>	[רבי חנינא בר פפא]	<p>■ ◊</p>